

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Ἐχω πολλὰ νὰ σοῦ εἰπῶ καλὰ γιὰ τὴν Ἑλλάδα, μὰ ὑπεσχέθην νὰ σοῦ ἴπῳ διὰ τὴν Μανωλάδα. Κι' ἂν κι' ἐπεθύμουν, Περικλῆ, ἡ εὐληπτός μου γλῶσσα περὶ αὐτοῦ τοῦ Σαλιάρ-Γιούγκ νὰ σοῦ εἰπῶ καμπόσα, ποῦ δούλοι χρυσοῦσαντοι μὲ φουσερὰ ἴστο χέρι τὸν ἀερίζουν, Περικλῆ, χειμῶνα καλοκαίρι, ὅπου πεντάρια κάλπικη γιὰ τίποτα δὲν δίνει, ποῦ τὸ ἀτζέμ πλάφι του μὲ τὸν ἀτμὸ τὸ ψήνει γεμάτο μὲ μπαχαρικά καὶ Ἰνδικὰ καρύδια, ποῦ εἶναι πρῶτος ἴστο σεβντὰ καὶ πρῶτος ἴστα παιχνί-

δία, ὅπου ἔμπορεῖ τὰ σάλια του ἴστη μούρη σου νὰ ρίξῃ, χωρὶς γι' αὐτὸ παντάπασιν μετάνοιαν νὰ δείξῃ, ποῦ ἦτο καὶ Πρωθυπουργὸς ἴστων Ἰνδιῶν τὸ κράτος καὶ μὲ διαμάντια χίλια δαδὸ εὐρίσκεται γεμάτος, ποῦναι μεγάλα τᾶπμα σὰν κουκουβάγιας μάτια καὶ οὐκ ὀλίγα, Περικλῆ, ζυγίζουνε καράτια κι' ἂν ἀπ' αὐτὰ σοῦ ἔπεφτε κανένα εἰς τὰ βρόχια, ἀμέσως θὰ ἐφώναζες «ἔξω ἀχρεία φτώχεια», ποῦ εἶναι ἄλλος ἄνθρωπος καὶ πρίγκηψ ἐν συντόμῳ καὶ δίχως κάλτσαις περπατεῖ πολὺ συχνὰ ἴστο δρόμο. Ἄν κι' ἐπεθύμουν, Περικλῆ, ἡ εὐληπτός μου γλῶσσα περὶ αὐτοῦ τοῦ Σαλιάρ-Γιούγκ νὰ σοῦ εἰπῶ καμπόσα, ἀλλ' ὅμως εἰς τὸν Πρίγκηκα δαδὸ φάσκελα θὰ δώσω καὶ γιὰ τὴν Μανωλάδα μας κουβέντα θὰ σοῦ στρώσω.

Π.— Λέγε λοιπὸν ὀργήγορα, πρὸ πάντων φείδου χρόνου.
Φ.— Ἐγὼ ἂν ἤμουν, Περικλῆ, διάδοχος τοῦ θρόνου, αὐτὰ τὰ ἴγια θᾶλεγα μὲ θάρρος ἴστον Τρικούπη: ἐμ' αὐτὴν τὴν Μανωλάδα σας μοῦ ἴγινετε κουνουπι κι' ὀπίσω πάλιν λάβετε αὐτὸ σας τὸ πεσκέσι, διότι—τί νὰ σας εἰπῶ—καθόλου δὲν μ' ἀρέσει μὲ ὑπηκόων μου πτωχῶν νὰ θησαυρίζω κτήσιν καὶ γὰρ αὐτὸ ἀντίκειται εἰς βασιλέως φύσιν. Ἐφ' ὅ ἐτάχθην, κύριε, εἰς τοῦτο καὶ θὰ μείνω, ἐγὼ ἐπλάσθην βασιλεὺς ἀληθινὸς νὰ γίνω, τροπαιοφόρος νικητὴς ἐν μέσῳ στρατοπέδων καὶ ὄχι καταπατητὴς γαιῶν καὶ οἰκοπέδων.

Π.— Καλὰ τὰ λές, βρε Φασουλῆ..

Φ.— Σκασμὸς διαόλου λίμα τῶν ὑψηλῶν μου ἰδεῶν μοῦ ἔκοψες τὸ νῆμα. Κι' ἂν ἔχω πόθον, κύριε, νὰ κατακτῆσω χῶμα, ὁ δρόμος εἶναι ἀνοικτός κι' εἶμαι μικρὸς ἀκόμα κι' ὅταν σημάνῃ σὺν θεῷ ἡ σάλπιγξ τοῦ ἀγῶνος μὲ τὸ σπαθὶ μου τότε πιά θὰ τὸ κερδίσω μόνος κι' ὡς βασιλεὺς θ' ἀγωνισθῶ, καθόσον εἰμπορέσω καὶ ἄλλας κτήσεις ἱερὰς ἴστο ἔθνος νὰ προσθέσω καὶ θέλω, ἂν ὁ Ὑψιστος ποτὲ μὲ ἀξιώσῃ, νὰ δώσω εἰς τὸ ἔθνος μου καὶ ὄχι νὰ μοῦ δώσῃ.

Θέλω γὰ εἶμαι βασιλεὺς, ἀλλ' ὄχι μεταπράτης καὶ Κωνσταντῖνος νὰ κληθῶ ὁ μέγας στρατηλάτης καὶ ὄχι ὁ πραγματευτὴς καὶ οἰκοπεδοφάγος..

Π.— Τὰ ἴδια θᾶλεγα κι' ἐγώ...

Φ.— Μωρὲ μὰ εἶμαι μάγος.

Δὲν εἶμ' ἐγὼ Διᾶγγελος ἢ ἄλλος τοκογλύφος, ἐγὼ φορῶ τὸ ἱερὸν τοῦ Εὐγενίδη ξίφος καὶ ἂν κερδίσω τίποτα μὲ τοῦτο θὰ τὸ πάρω... μακρὰν λοιπὸν, Πρωθυπουργέ, μὲ τὸ ἴψηλό κολλάρο. Μπορεῖτε νὰ μοιράζετε εἰς ὄλους θέσιν πρῶτην, νὰ κάμνετε καὶ τὸν Σουρῆν τοῦ ἀργυροῦ ἱκπότην, μπορεῖτε νὰ τὰ ἔχετε καλὰ μὲ τὸν Σουλτάνο, νὰ βρίζετε περίσσειμα εἰς τὸ χαρὶ ἀπάνω, νὰ ἐπεκτείνετε συχνὰ καὶ τὰς περιφερείας, νομοσχεδίων σοβαρῶν νὰ γράφετε σωρείας, νὰ λέτε γιὰ παρασκευὰς ξηρὰς τε καὶ θαλάσσης καὶ μὲ αὐτὸν τὸ Σαλιάρ-Γιούγκ νὰ κλίνετε συμβάσεις, νὰ τρέχετε κι' εἰς τοὺς χοροὺς τῆς Τουρκικῆς Πρεσβεί- νὰ κάμνετε καὶ κάποτε μικρὰς ἐργολαβίας. [ας, Δι' ὄλ' αὐτὰ σας συγχωρῶ κι' ὄλα καλὰ τὰ βλέπω, ἀλλ' ὅμως μάθετε καλὰ πῶς δὲν σας ἐπιτρέπω νὰ δείχνετε πρὸς χάριν μου πολὺ κουβαρνταλῆκι μὲ ὄτι πρᾶγμα, κύριε, ποσῶς δὲν σας ἀνήκει.

Δὲν θέλω μὲ τοῦ ἔθνους μου τὸν πόνον καὶ ἰδρωτὰ ἐγὼ νὰ ζῶ ἀμέριμνος χρυσοῦ ζωὴ καὶ κότα.

Δὲν θέλω τὴν κατάρα τοῦ ἐπάνω μου νὰ σέρνω κι' ἂν θέλω κτῆμα τᾶποκτῶ μὲ τὸν λουφέ ποῦ πέρνω. Μοῦ φθάνει τὸ μηνιάτικο, ποῦ ἡ πατρίς μοῦ δίδει, μοῦ φθάνει τὸ πολύτιμο σπαθὶ τοῦ Εὐγενίδη, μοῦ φθάνει δὲ καὶ τοῦ Τσιγγροῦ ἡ δωρεὰ ἐκείνη, ποῦ μ' ἔκαμε καθ' ὄν καιρὸν ἐνήλιξ εἶχα γίνῃ, μοῦ φθάνουν δὲ καὶ τοῦ μπαμπᾶ τ' ἀπέραντα τσιφλί- ἢ ὄρνιθες, οἱ πετεινοί, τὰ βώδια, τὰ κατσίκια [κια, δὲν θέλω ἄλλας δωρεάς, οὐδὲ χωράφια ξένα κι' ἂν θεὸς νὰ κάμῃς πράγματι τὸν κουβαρντὰ σ' ἐμένα, δός μου τὸ περιβόλι σου ἐκεῖνο τῆς Αἰγίνης...

Π.— Ἐως ἐδῶ, βρε Φασουλῆ, παρακαλῶ νὰ μείνῃς.

Φ.— Θὰ ἴπῳ καὶ ἄλλα, Περικλῆ, μὰ μὴ μὲ διακόψῃς καὶ θὰ ἴδῃς τὸ ζήτημα ὑπὸ ποικίλας ὄψεις.

Θέλω νὰ εἶμαι βασιλεὺς τοῦ ἔθνους ὅπως πρέπει, διότι ἂν σκοτίζωμαι μονάχα γιὰ τὴν τσέπη κι' ἂν εἶναι ὁ παληολουφὸς συλλογισμὸς μου μόνος, τότε θαρρῶ πῶς τίποτα δὲν χάνει καὶ ὁ θρόνος, ἂν εἰς ἐκεῖνον ἀνεβῆ κι' ὁ Σαλιάρ-Γιούγκ ἀκόμη, Σκουλούδης τε καὶ Κορωνιὸς καὶ ἄλλοι γαλαντόμοι. Ναι, δὲν ἀνήκει καθενὸς τὸ εἶναι εἰς τὸν θρόνον, δὲν εἶν' αἱ πόλεις κτήματα ἐνὸς ἀνθρώπου μόνον κατὰ τὸ προαιώνιον τοῦ Σοφοκλέους ρῆμα, πλὴν μένου ἀναφαίρετον τοῦ ἔθνους ὄλου κτῆμα. Μᾶς φθάνουν τόσοι ἄπληστοι καὶ πεινασμένοι τραγοὶ, ἀμακατζίδες εὐγενεῖς καὶ οἰκοπεδοφάγοι, ποῦ ἔρχονται, βρε Περικλῆ, ἴστο κτῆμα σου γιὰ χάρι καὶ στήνουν γύρω εὐσεβεῖς πασσάλους τοῦ Καζάζη καὶ ἂν τοὺς ἴπῃς καὶ τίποτε, ἀνάβουν σὰν μαρούτι... ἂν γίνουν καὶ οἱ βασιλεῖς τοῦ μέλλοντος τοιοῦτοι, ἔ! τότε πλέον, Περικλῆ, σοῦ λέγω καλὸ βράδυ καὶ φεύγω μὲ τὸ Σαλιάρ-Γιούγκ εἰς τὴν Χυδεραβάδη. Τοιαῦτα εἶχα νὰ εἰπῶ κι' ἐγὼ κατὰ καθῆκον.

Π.— Λοιπὸν τὸ ξυλοφόρτωμα σοῦ δίδω τὸ προσῆκον.